SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 236. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, DECEMBER 13, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 13-го ГРУДНЯ 1994 Ч. 236. РІК CI

Л КУЧМА ЗРОБИВ ПІДСУМКИ НАРАД В БУДАПЕШТІ

Київ (Р. Р.). — Тут 7-го грудня на пресовій конференції, присвяченій засіданню НБСЕ на вищому рівні в Будапешті та підписанню меморандуму про ґарантії безпеки України, Президент України Леонід Кучма назвав підписання меморандуму історичною подією і повідомив, що Европейський союз ухвалив рішення надати Україні кредити в сумі 85 міл. екю, що дорівнює приблизно 100 міл. дол.

Як сказав Л. Кучма, у меморандумі, підписаному ним, Биллом Клінтоном, Борісом Єльцином та Джаном Мейджором, не лише підтверджується незалежність, суверенітет і територіяльна цілість України, а й зафіксовано зобов'язання провідних ядерних держав утримуватися від тиску на Україну. Історичність будапештської наради, за словами Президента Л. Кучми, полягає в тому, що вона стала переломовою у ставленні держав світу до України. Провідні держави висловили готовість допомагати Україні, але це сталося лише тому, що в Україні розпочалися справжні реформи, сказав Президент.

Уряд Китаю повідомив, що надає Україні гарантії безпеки беззастережно і закликає до цього інші країни. Китай визнав і поважає незалежність, суверенітет та територіяльну цілісність України і готовий докласти всіх зусиль для дальшого розвитку двосторонніх відносин і співпраці в різних галузях, на основі п'ятьох принципів мирного співіснування, сказано в заяві уряду Китайської Народної Республіки.

Ізраїль виявив бажання найближчим часом стати інвестором української економіки. Міністер закордонних справ Франції Алан Жюппе передав у Будапешті міністрові закордонних справ України Геннадієві Удовенкові документ про ґарантування безпеки Україні з боку Франції.

Прем'єр-міністер Великобританії Джан Мейджор під час зустрічі з Президентом Л. Кучмою в Будапешті 6-го грудня заявив, що Великобританнія підтримала пропозицію надати Україні 85 міл. дол. для покриття дефіциту торгового балянсу. Раніше вона була проти надання Україні такої допомоги. Тепер Дж. Мейдфор пообіцяв особисто посприяти включенню в українську економіку і англійських інвестицій.

Повну підтримку і взаєморозуміння українських проблем висловили і канцлер Німеччини Гельмут Коль і прем'єр-міністер Голляндії Вім Кок. Загалом учасники наради висловили зрозуміння до пропозиції України щодо поступового еволюційного розвитку НАТО. Л. Кучма в Будапешті провів зустріч з керівниками понад 20 країн і зробив приємний висновок, що всі вони повірили в Україну, в її бажання стати сильною державою, отже треба наполегливо працювати і перемогти, вважає Президент України.

У Польщі напали на українців, а в Україні на румунів

Київ (Р. Р.). — Тут 8-го грудня газета „Кієвскіє Ведомості" повідомила, що вночі з 23-го на 24-го листопада у поїзді Перемишль-Щецін група польських ракетерів напала на дніпропетровський творчий колектив „Козацькі шляхи", що приїхав до Польщі на запрошення українських організацій. Артисти з Дніпропетровщини дістали ножові поранення. П'ять бандитів проходили вагонами і, погрожуючи ножами та пістолями, вимагали з кожного пасажира по 100 дол. Дехто з переляку відразу давав гроші, інші переходили на німецьку мову, вдаючи, що не розуміють. Таких бандити не чіпали. Коли вони вдерлися до купе з українцями, ті пояснили, що вони артисти і ніяких долярів у них немає. Тоді бандити затіяли різанину. Одного із спонзорів гастролей, Сергія Труша, поранено кілька разів. Проте дніпропетровці виявилися не з лякливих, зуміли захистити свою честь і жінок, які їхали з ними і яким також погрожували ножами та газовими бальончиками. У сутичці все ж поранено одного з видатних тенорів опери Миколу Українського та менаджера Валентина Пучкова. Одного з напасників затримали на місці, інші четверо зникли.

І тоді розпочалася інща частина події — не менш жахлива. Під вигуки начальника поїзду і провідників „не затримуйте поїзд!", з'явилася польська поліція. Зодягнувши на руки бандита наручники і поставивши його на коліна, поліціянт запропонував закривавленому Валентинові Пучкові вдарити злочинця. Той відповів, що не б'є людей, які стоять на колінах. Пізніше стало ясно, що то була провокація. С. Труша, який отримав кілька ножових поранень, польська поліція кілька разів перевіряла на наявність в організмі алькоголю та так і не виявили. Вкрай затягували з наданням йому лікарської допомоги. Він втратив багато крови і просив дати йому щось з'їсти. Поліціянти відвели його у кафетерію і запропонували поїсти за власні гроші. Не дали йому й охоронця, який би супроводжував його до Щеціна і, видно, не випадково, бо в поїзді на С. Труша напали знову. Застосувавши ґазовий бальончик, його, непритомного, пограбували до чиста.

Щось подібне сталося біля села Стерне Чернівецької области, де двоє злочинців зупинили автобус „Чернівці-Сучава", що прямував до Румунії. Погрожуючи автоматом та холодною зброєю, грабіжники вимагали валюту та коштовності. Зустрівши опір, відкрили стрілянину. Одного пасажира поранили смертельно, ще вісім пасажирів і два водії теж тяжко поранені, але живі. В авті бандитів чекав третій спільник. Двох уже затримано.

РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКА УВІЙШЛИ ДО ЧЕЧНІ

Москва. — У неділю, 11-го грудня, роїйські війська перейшли кордон цієї мусулманської країни, створюючи ще одну внутрішню політичну кризу від минулого року, коли Б. Єльцин дав наказ військові стріляти на будинок російського парляменту.

Такий крок зі сторони Росії, створює можливість небезпечної воєнної кризи. Всю надію на заспокоєння напруженої ситуації покладають політики світу на розмови обидвох сторін.

Дотепер Б. Єльцин завжди мав успіхи у припиненні будь-яких самостійницьких здвигів народів Сибіру чи інших реґіонів Російської Федерації. Одначе з Чечнею це йому ніяк не вдавалося здійснити, яка ще в 1991 році, намагалася відокремитись від Росії. Будучи одним із багатих на нафту реґіонів, Чечня послідовно намагалися бути господарями на власній землі.

У своєму виступі до народу Росії з приводу вступу російських військ до Чечні, президент Боріс Єльцин намагався оправдати російську агресію ось такими словами: „Ми мусимо найти політичну розв'язку цієї проблеми однієї із країн-членів Російської Федерації."

Це вперше від розпаду СССР в 1991 році, Росія рішилася на такий аґресивний крок проти своїх власних громадян, і це дуже загострило цілу політичну ситуацію в країні. Навіть деякі найближчі політичні співробітники Б. Єльцина гостро критикують цю наявну аґресію, побоюючись, щоб не повторилась ситуація коли М. Ґорбачов післав війська до Литви, Грузії та Азербайджану, в ім'я збереження СССР. Це, ак відомо, було початком кінця СССР.

Л. Лук'яненко комусь неподобається

Київ (Р. Р.). — Тут у середу, 7-го грудня, на сесії Верховної Ради України затверджено уповноваження тільки сімох депутатів із 10-ох обраних 20-го листопада.

Як повідомив голова тимчасової мандатної комісії Андрій Снігач, питання про затвердження уповноважень Левка Лук'яненка, Володимира Пєхова та Олександра Чоботенка перенесено на 10 днів, оскільки певні сили доводять, що довірені особи цих трьох депутатів порушили виборчий закон. Центральна виборча комісія вивчає заяви, що надійшли від їхніх опонентів.

У понеділок, 5-го грудня, Центральна виборча комісія повідомила, що в другій турі обрано лише одного депутата — Євгена Лупакова, інженера-механіка, заступника начальника тилу Військово-морських сил України із Севастополя, який кандидував у 433-ій Вижницькій виборчій окрузі Чернівецької области. У двох інших округах вибори 27-го листопада відбулися, але ні один з кандидатів не отримав потрібного числа голосів.

Боснійці невдоволені Росією

Будапешт, Мадярщина. — Як уже повідомлялося, в мадярській столиці вуідбулася зустріч учасників Конференції в питаннях безпеки і співробітництва в Европі. Її висліди є найбільш невтішними для боснійських мусулман, оскільки Росія заблькувала прийняття рішення, яке повинно було засудити дії сербів у Боснії.

Коментуючи зустріч у Будапешті, більшість спостерігачів годяться в тому, що з неї можуть початися глибші розходження в підходах між Заходом і Росією. Мало того, що російський президент Боріс Єльцин виступив категорично проти ідеї поширення НАТО за рахунок країн Східньої Европи — Росія вперто домагається, щоб міжнародна спільнота дозволила їй створити свої військові контингенти на територіях всіх колишніх совєтських республік. Самосрозуміло, що цей намір викличе гострий спротив народів незалежних держав, котрі визволилися з-під гніту російської імперії, і їх не заспокоїть такий ненадійний ґарант, як присутність постійних спостерігачів від конференції в питаннях европейської безпеки, на чому наполягають ЗСА та інші західні країни.

Авторитет конференції вкрай скомпромітувала її абсолютна безпорадність щодо припинення громадянської війни в Боснії. Це саме стосується й ООН.

Мав, отже, підставу керівник боснійської делегації Магір Гаджіахметовіч заявити на зустрічі: „Росіяни забльокували все. Те, що в заключному документі ні слова нема про найбільш криваву европейську кризу, свідчить про безсилля конференції. Ви дозволили сербську агресію. Ви дозволили сербам сміятися над міжнародною спільнотою. Жаль, що ми не маємо нафти або ядерної зброї, в цьому випадку провідні держави мусіли б звернути на нас увагу". А коли мадярська делеґація заропонувала надати боснійським мусулманам нову гуманітарну допомогу, то М. Гаджіахметовіч відкинув її, сказавши: „Моя країна не переживає стихійне лихо, вона переживає агресію".

Керівник хорватської делеґації Дарко Бекіч також висловив певність у тому, що неспроможність світової спільноти змінити хід подій у Боснії є наслідком напруження між Москвою і Вашінґтоном. „Ми стали жертвами протистояння двох надпотуг",— підкреслив хорватський диплсмат.

Продовжуючи цю думку, президент Хорватії Франьо Туджман сказав, що проблему ускладнює традиційне намагання Росії поширити свій вплив на Балкани і тепер вона успішно використовує ситуацію, що склалася.

Чеський президент Вацлав Гавел з цього приводу констатував: „Народження нової і по-справжньому стабільної Европи відбувається набагато повільніше, ніж ми очікували п'ять років тому".

Представник вашінґтонської делеґації у відповідь на ці небезпідставні погляди також змушений був визнати: „Ми переживаємо етап більш складних стосунків з Росією, ніж у 1992 і 1993 роках".

Обговорювано питання інвестицій

Київ (УНІАР). — Тут 6-го грудня відбулася зустріч відомих політиків та економістів „за круглим столом", присвячена отриманню Україною чужоземних інвестицій. Зустріч організували редакції газет „Голос України", „Урядовий кур'єр", „Закон і бизнес", компанії „Україна" і „Дункан-Київ".

Народний депутат України, економіст Володимир Пилипчук сказав, що чужоземні інвестиції „прийдуть в Україну тільки під п'ятьма умовами: наявність приватної власнисти на землю, закону про концесії, однакового правного статусу українських та чужоземних інвесторів, повноцінної національної валюти і стабільного законодавства".

Учасники зустрічі зосередили увагу на можливостях інвестування імпорту нафти і нафтоперероблення. Обговорено випадки брутальної конкуренції з боку держави за допомогою правоохоронних органів. Висновок учасники зустрічі зробили такий: доки не вирішиться питання закону про владу, інвестицій сподіватися марно.

СВ. МИКОЛАЙ У ПЛАСТОВІЙ ДОМІВЦІ

Ню Йорк. — У суботу, 17-го грудня, о год. 2-ій дня св. Миколай відвідає Пластову домівку при 144 Друга аве. „Небесна канцелярія" буде відкрита від год. 11-ої ранку. За мінімальну оплату кожна дитина зможе сфотографуватися із св. Миколаєм.

Розпочався обмін науковцями

Київ (УНІАР). — Тут 7-го грудня амбасада ЗСА повідомила про початок програми обмінів науковцями ім. Фулбрайта. Мається на увазі лекційна та науково-дослідницька праця на 1995-96 шкільний рік.

Українським науковцям надається 15 ґрентів, які дають право читати лекції та проводити дослідження впроовж чотирьох місяців у 1995-96 році в таких галузях: українознавство, американознавство, політичні науки та міжнародні відносини, правничі науки, економічні дисципліни, педагогіка та адміністрування освіти.

Конкурсний вибір претендентів триватиме до 13-го січня 1995 року.

Україна і ЗСА співпрацюють

Дніпропетровське, Україна. — У щоденнику „Ню Йорк Таймс" з п'ятниці, 9-го грудня, на першій сторінці появилася відносно обширна вістка-звідомлення кореспондентки Джейн Перлез про співпрацю України і ЗСА в ділянці знищення ядерного арсеналу.

Вістка обмежується виключно до найбільшої фабрики-виробництва ядерних ракет у колушньому СССР Юшмаш, директором котрої у свій час був теперішний Президент України Леонід Кучма. Віддалена всього 250 миль на південний схід від Києва, ця фабрика, що за совєтських часів виробляла 60 відсотків стратегічних ракет всього СССР, сьогодні спокійно вичікує на пристосування своїх приміщень для більш корисних і людям потрібних продуктів. І саме цю фабрику задля її особливого устаткування вибрано для того, щоб розпочати процес розмонтування ядерних ракет. Тут у дружній співпраці проходить здійснення перших плянів, де сім велетенських алюмінієвих патронів з ракет типу СС-19 з усього арсеналу 130 чекають на розмонтування.

Інженер Геннадій Шевченко з помітним жалем трудиться разом з американськими інженерами, які стали тепер вже друзями, щоб довершити це нелегке завдання. Багато років він пропрацював на цій фабриці, багато труду, знань і зусиль віддав Г. Шевченко та інші працівники, щоб збудувати ці ракети, а тепер це все стало зайвим. Але за його власними словами, „як громадянин я розумію потребу цього, однак жаль давить коли дивлюся"...

З американської сторони тут завідує Джан Коннелл, акий також твердить, що по-

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

У ВАШІНҐТОНІ ПОЛІТИКИ ТА інші зацікавлені сторони турбуються заздалегідь не підтвердженими чутками про те, що республіканці приготовляють пляни для ліквідації понад сотню суспільних допомогових програм, які думають замінити субсидіями до стейтових урядів. Таке потягнення припинить існування багатьох державних допомогових програм, вартости 60 біл. дол., які забезпечують готівкою, харчами, вишколами для праці, опікою дітей та багато іншими пільгами потребуючих. Мабуть найбільше зацікавлених турбує те, що така можливість передання фондів на допомогу потребуючим до розпорядимости стейтових урядів змінить існуючий 60 річний лад і зменшить можливість Федерального уряду вмішуватися в місцеві справи.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 8-ГО ГРУДНЯ, приблизно 1,000 розлючених кубинських втікачів,яких з браку приміщень американський Уряд примістив у Панамі, вчинили такий протест-заколот, що в результаті не дав нічого крім фізичних пошкоджень. Біля 120 американських вояків потерпіли не важкі поранення, а 12 з них опинились в лікарні. Подібних поранень зазнали також кубинці, з яких понад 10 також потрапили до лікарні. Ці та подібні заворушення серед кубинських втікачів, що їх прибережна американська сторожа літніми місяцями рятувала з морських вод і задержувала в спеціяльних таборах, є наслідком бездіяльности та непевности своєї майбутности. Досі Уряд президента Билла Клінтона не спроможний розв'язати цю проблему кубинських втікачів.

БЕНДЖАМІН ҐІЛМЕН З НЮ ЙОРКУ, новообраний керівник Комісії закордонних справ Палати Репрезентантів, минулого тижня на своїй першій конференції від часу перебрання республіканцями Конгресу після минуломісячних виборів гостро скритикував закордонну політику президента Билла Клінтона. Його критика не пощадила майже жодного досі зробленого кроку президентом Клінтоном у справах закордонної політики. Він підкреслив, що досі Президент не показав стійкости чи сильного провідництва у справах світового маштабу. „Замість сильного та стійкого напрямку закордонної політики з нашої столиці, світ чує тільки цілу серію непевних сиґналів, що турбує наших союзників і дезорієнтує наших ворогів".

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА БИЛЛА КЛІНТОНА невдоволений та стурбований тим, що в Туреччині засуджено вісім курдів, членів турецького парляменту. Їх обвинувачено у підтримці Робітничої партії Курдистану,яка підпільно воює з Туреччиною, щоб створити окрему державу на півдні Туреччини. Голова Спілки людських прав у Туреччині Акін Бірдалв зазначив, що це був „несправедливий та нелегальний засуд". Проти виступив також американський відділ Міжнародної амнестії. Державний департамент офіційно заявив, що „Уряд ЗСА є стурбований присудом".

ПІД НАТИСКОМ ЗІ СТОРОНИ Білого Дому американська Поштова служба вирішила відкинути пропоновану марку, що зображувала вибух атомової бомби. Згаданою поштовою маркою пляновано відзначити 50-річчя закінчення Другої світової війни, але з уваги на протест японського уряду та американських чинників, включно з пілотом що скинув атомову бомбу на Нагасакі, вирішено відтягнути цей проєкт. Натомість він буде заступлений зображенням президента Геррі Трумана, який готується проголосити закінчення війни.

У СВІТІ

В РОСІЙСЬКОМУ МІСТІ Санкт-Петербурзі невідомі злочинці здійснили збройний напад на лідера праворадикальної Національної республіканської партії Юрія Бєляєва. Двоє його охоронців загинули, а самого Ю. Бєляєва тяжко поранено. Національна республіканська партія Росії стоїть на відверто фашистській плятформі. Відомо, що Ю. Бєляєв був ініціятором участи російських добровольців у боснійському конфлікті, де вони воюють на боці сербів, а також на Кавказі і в Таджикістані.

ЦИМИ ДНЯМИ У Верховному суді Бразилії почався процес у справі колишнього президента країни Фернандо Кольора та восьми інших високих державних чиновників. Як відомо, в грудні 1992 року Ф. Кольор, під тиском громадської думки, змушений був зрезигнувати зі свого становища у зв'язку зі звинуваченнями у корупції і був позбавлений всіх політичних прав аж до 2001 року. Одначе він не перестає вірити, що суд виправдає його. „Слідчі органи не мають жодного документу, яким могли б підтвердити причетність Ф. Кольора до фінансових махінацій.",— сказав адвокат колишнього президента Еварісту ді Мораїс.

МІЛЯНСЬКИЙ СУД засудив до п'яти з половиною років тюремного ув'язнення колишнього прем'єр-міністра Італії і багаторічного лідера Соціялістичної партії Беттіно Краксі. Такий самий реченець дістав колишній касир Християнсько-демократичної партії Северіно Чітарісті. Прокуратурі вдалося довести, що ці обидва відомі політики брали величезні хабарі від приватних компаній. Слід підкреслити, що це вже другий суд над Б. Краксі в цьому році. В липні колишнього прем'єра засуджено до восьми років тюрми за безпосередню причетність до протизаконної діяльности „Банко Амброзіо", який клав багатомільйонові суми на закордонні партійні конта.

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Фінляндії Гейккі Гаавісто повідомив в інтерв'ю для газети „Гельсінгін Саномат", що в наступному році у фінські закони буде внесено поправки, згідно з якими країна зможе брати участь у маневрах НАТО, якщо ті маневри будуть пов'язані з миротворчими місіями ООН. Як відомо, минулого літа Фінляндія приєдналася до програми НАТО „Партнерство для миру", але через застарілі закони присилає на спільні маневри не вояків, а тільки спостерігачів.

АРҐЕНТИНСЬКА ПОЛІЦІЯ, затримавши групу контрабандистів на кордоні з Болівією, знайшла в них добре видрукуваний „науковий посібник" для членів наркомафій. Серед багатьох інших, в ньому, наприклад, є така порада: „Тримай при собі не зброю, а значну суму грошей, бо ними нерідко можна відкупитися від поліції". При арешті рекомендується видавати себе за наркомана, оскільки, мовляв, правосуддя завжди краще ставиться до них, ніж до продавців наркотиків. Головним принципом в „кодексі чести" контрабандистів є затаювання інформацій про діяльність своєї організації. Тому сред порад є й така: „Ні за яких умов не можна вживати алькоголічні напої з незнайомими людьми" — нетверезий контрабандист може стати надмірно балакучим.

Появилася книжка на потребу усіх

Джерзі Сиґі, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Д-р Анна Ленцик-Павлічко приходить до редакції із працею своїх останніх п'яти років, яка нам усім на потребу, і заповнює прогалину, яку відчуваємо вже не від сьогодні у кожній зустрічі з неукраїнським світом, коли хочемо дати інформації про Україну та українців. Підручник, який д-р А. Ленцик-Павлічко зредагувала має назву „Ukraine and Ukrainians throughout the World", на 508 сторінках тексту із додатковими 48 сторінками світлин дає інформації так про Україну аж до сьогоднішнього дня, як і про українців дослівно у цілому світі, де б вони лише не жили, навіть у дуже малих скупченнях.

Довідуємося від авторки того неоціненого джерельними інформаціями підручника, що вона у своїх статистичних табелях подає число українців у світі на приблизно 58 мільйонів, що становить один відсоток населення світу.

Як це сталося, що вона взялася до цієї праці, та на якій підставі?

Д-р А. Ленцик-Павлічко в редакції „Свободи" розповідає про появу довідника.

Д-р А. Ленцик-Павлічко вияснює, що в Українському Соціологічному Інституті, якого головою і автором довідника про Україну та українців українською мовою був покійний вже інж. Атанас Міляннч, була давно ідея виконати подібний довідник англійською мовою, щоб можна його уживати у школах, університетах, дипломатичних чи державних установах чи також в американській або іншомовній пресі, коли зацікавлені потребують коротких, але актуальних, інформацій про Україну та українців. Ідею такого довідника підхопило НТШ в ЗСА, що перебрало патронат над УСІ і так цей проєкт почав здійснювати. Рушійного його силою став теперішній голова УСІ проф. Володимир Бандера, а сфінансовано цю працю завдяки видавничому фондові НТШ, який встановив недавно померлий д-р Петро Моцюк, як також із фінансовою поміччю УСІ і СКУ.

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Погіршені взаємини ЗСА і Росії

Заголовок до цих міркувань мусить дивувати, бо американська закордонна політика відзначалася завжди традиційним русофільством. Друга світова війна закінчилася в травні 1945 року Потсдамським договором на базі договорення на Ялтинській конференції, на якій тодішній президент ЗСА Ф.Д. Рузвелт називав Сталіна „добрим старим вуйком Джо". Російські історики й публіцисти по нинішній день приписують перемогу над німецьким маршалом Павлюсом під Сталінградом стратегічному генієві Сталіна. Насправді Америка врятувала Росію від розгрому, пересилаючи почерез Архангельськ зброю, амуніцію і всі припаси тодішньої вартости 20 більйонів долярів. Совєтська Росія зламала всі невигідні для неї постанови Потсдамського догорову, почала погрожувати вільному світові „угробленням" і довела до ери холодної війни. Але коли генеральним секретарем ЦК Компартії СССР став Міхаїл Ґорбачов, який додав собі титул „президента", захопилася ним тодішній прем'єр Великобританії Маргарет Тачер і поручила його Роналдові Реґенові, як того першого большевицького достойника, з яким „можна говорити".

За урядування Роналда Реґена і Джорджа Буша відбулася довга черга „вершинних конференцій" з Ґорбачовим, і примітивне американське суспільство захоплено вітало Ґорбачова окликами „Ґорбі, Ґорбі". Президент Клінтон від першої зустрічі з наступником Ґорбачова Борісом Єльциним проголосив „особливе партнерство" ЗСА і Росії, і вже недавно погодився з ним про поділ Европи на сфери впливів. Західня Европа — це сфера впливів Америки, Східня — Росії. Коли у своїй промові на Генеральній асамблеї Об'єднаних Націй міністер закордонних справ України Генадій Удовенко рішуче застерігся проти такого поділу на сфери впливів, Клінтон був дуже невдоволений.

Послідовним речником проросійської орієнтації ЗСА став перший заступник державного секретаря Талбот, приятель Президента з університетських років. Але Єльцин почав гніватися на Америку, що вона формує свою змінливу політику супроти Боснії без порозуміння з Росією. Особливо сердився на останні бомбардування сербських позицій літаками ЗСА, Британії, Франції і Голляндії. Єльцин мав труднощі зі своїм парляментом, і кожна його невдача у закордонній політиці викликає в нього особливе невдоволення, що не признається Росії, як великодержаві, окремого упривілейованого становища в НАТО з правом вето в Раді Безпеки Об'єднаних Націй. Знову ж Захід охолов у відношенні до Росії, не тільки з приводу невдалого путчу сталіністів, які заперечили тезу про Росію, як ґаранта миру і безпеки, але ще більше після останніх парляментарних виборів у Росії, які висунули на політичну арену Владіміра Жириновського з його одвертими погрозами спричинення третьої світової війни.

Все це зіпсувало американсько-російську ідилію. За твердженням газети „Ню Йорк Таймс" з 8-го грудня цього року, до Москви поїде віцепрезидент Ал Ґор та секретар Департаменту оборони Вілліям Перрі. Єльцинові і російському міністрові закордонних справ А. Козирєву особливо залежить на отриманні від Америки чи іншого західнього джерела значної фінансової допомоги. Це трудна справа не тільки з уваги, що сама Америка перестала бути багатим вуйком, але й з уваги на перехід усіх Конґресових Комісій в руки республіканців, які не ототожнюють Сходу Европи з однією Росією і є обережнішими у признаванні чужим країнам великої фінансової допомоги. Ізраїль напевне залишиться на першому місці, а Єгипет, можливо, на другому місці на листі закордонної допомоги. Але сумнівно, чи на третьому місці опиниться Росія і дуже сумнівно, чи Україна отримає значну допомогу. Неприємною для Москви була заява Міжнародного Валютного Фонду, що зріст інфляції в Росії не може приманювати закордонного інвестиційного капіталу.

Зріст труднощів у Росії та авантюрницькі заяви Жириновського корисні Україні, бо відвертають увагу російських керівних кіл від провокаційних заходів супроти України та прохолоджують русофільські настрої в американському Державному департаменті. А втім, в інтересі України лежить спокій і стабілізація відносин у Росії, бо з таким сусідом легше співжити.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні прислати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Олександер Серафин

ҐАТТ — ЗА І ПРОТИ

У перших днях грудня 1994 року Конґрес ЗСА затвердив договір стосовно генеральної угоди в питаннях торгівлі і тарифів (ҐАТТ). Після сімох років переговорів, у грудні 1993 року 117 країн дійшли до порозуміння, щоби значно знизити тарифи і змінити закони, якими керувалася більшість міжнародної торгівлі в минулому.

За той час кількість країн зросла до 124, але лише 33 з них ратифікували угоду. ЗСА стали 34-ою країною. Великобританія і Німеччина, наприклад, зробили це давніше. Парляментарії Канади, Франції, Японії та інших країн чекали на рішення ЗСА. Европейський Союз ще також не затвердив. Після рішення ЗСА, інші країни затверджуватимуть швидшим темпом. Нова установа, Світова організація торгівлі (СОТ), яка наглядатиме над тією угодою і вирішуватиме диспути в міжнародній торгівлі, розпочне свою працю з початком січня наступного року.

Негайно після виборів у ЗСА і перемоги республіканців почалася гаряча дискусія над ҐАТТ. Деякі республіканські сенатори почали виступати проти угоди і пропонували відкласти голосування в Конґресі над її затвердженням до 1995 року з надією, що до того часу зміниться опінія законодавців у некористь ҐАТТ.

ҐАТТ був республіканським проєктом від самого початку. Започаткований за Роналда Реґена, переговори продовжувалися за Джорджа Буша. Тільки в самому кінці включилися представники Билла Клінтона. Було б тяжко республіканцям занехати цей проєкт тепер. Поразка ҐАТТ була б дуже шкідливою для гідности довір'я ЗСА у світі, зокрема тому, що ЗСА натискали на Японію, Францію та інших, щоб втихомирили своїх фармерів, які найбільше протестували проти цієї угоди.

Остаточне рішення залежало від сенатора Боба Дола. Він договорився з Президентом до певних компромісів. Уряд погодився створити у наступному році комісію, яка остаточно дасть Конґресові право рішати про членство в СОТ. Ця комісія складатиметься з п'ятьох апеляційних суддів, які переглядатимуть рішення СОТ в некористь ЗСА. Якщо вони встановлять, що три рішення були неправильні, Конґрес ЗСА зможе започаткувати процес виступу з СОТ. Згідно з засадами договору, кожний член може виступити, повідомивши про це шість місяців наперед.

Европейські країни не є задоволені компромісом між Урядом ЗСА і Б. Долом. Крім того, що він є внутрішнього характеру, вони журяться, що інші законодавці можуть це використати і поновлювати дискусії над спірними точками в своїх країнах, наприклад, у Франції, і сповільнити ратифікацію або навіть відкинути угоду ҐАТТ.

Переважаюча більшість економістів вважає, що торгівля збуджує економічний ріст і стає посередником передачі технології. Передбачають, що ҐАТТ значно спричиниться до розвитку світової торгівлі і економічного росту. Всесвітній прибуток може збільшитися на 270 біл. дол. річно до кінця цього століття, з чого ЗСА скористаються між 70 і 200 біл. дол. річно, а кожна американська родина — між 1,000 і 1,700 дол. річно.

Поступове зменшення мита приблизно на одну третю спричиниться до стимулювання світової економіки, а з тим збільшиться попит на вироби різних товарів. Не вся промисловість, однак, матиме користь з цієї угоди. Найбільше скористає роздрібна торгівля, виробники медичного обладнання, засобів виробництва і напівпровідників. Ціни на імпортований одяг і тканини повинні бути нижчі.

ҐАТТ матиме найбільший негативний вплив на ткацькі і фармацевтичні вироби. Фармацевтичні фірми, однак, матимуть забезпечення своїх патентів на 20 років від дня реєстрації.

Багато робітників було і є проти цього договору, бо вони думають, що ҐАТТ зробить їх безробітними. Можна сподіватися, що наймання в деяких промисловостях впаде, зокрема в низькоплатних, а в інших підніметься.

Національна організація фармерів вважає, що ҐАТТ не буде корисним для сільського господарства взагалі, бо вимагатиме збільшення ефективности до цієї міри, що загрожує зникненням менш ділових фармерів. Ціни на сільськогосподарські продукти можуть піднестися на 10 відсотків, не зважаючи на зріст виробництва, тому що ҐАТТ забороняє демпінґ. Субсидії американського і европейських урядів фармерам утримували ціни деяких їхніх продуктів на низькому рівні.

Хоч значення ҐАТТ для американської економіки будуть різні, певним є одне, що договір спричинить економічний ріст і піднесе загальний рівень наймання. На ціни товарів це відіб'ється по-різному, що відчують споживачі.

Іван Кедрин

Пам'яті О. Тарнавського

Серед щораз нових подій і проблем, які виринають в Україні, в Америці й світі, на задній плян відходять прізвища творців української культури. Де є місце для українських поетів і їхньої творчости, коли ми щоденно на всіх телевізійних каналах чуємо найбільше про вбивство, насильство, розбої і крадежі, з такими макабричними історіями, коли мати приглядається, як потопає її авто з двома малими дітьми в середині, або як то до безконечности тягнеться судовий процес проти чорного „національного героя", який став тим „героєм" тому, що вмів копати м'яча і доробитися на тому хисті мільйонів, а в приступі злоби, зависти чи просто неконтрольованого гніву вбив свою розведену жінку та її приятеля. Тому належить велика вдячність українському Інститутові Америки, який з нагоди другої річниці смерти Остапа Тарнавського влаштував присвячений його пам'яті окремий вечір.

Це була насолода прислухуватися точка за точкою до прегарно виконаної програми. Професор Леонід Рудницький із Філядельфії (він же голова НТШ в Америці та голова Головної Ради НТШ) подав у прикметній йому легкій елегантній формі аналізу поетичної творчости Остапа Тарнавського, який філософію поєднував з поезією, призадумуючись у своїх віршах над проблемою шукання самого себе, проблемою життя і смерти. Закінчив дотепним спомином, як то він захопився кількома віршами Іринея Вереса у „Сучасності" і ділився своїм захопленням з кількома знайомими, без бажаного радісного відгуку, аж подзвонив Остапові Тарнавському і від нього почув, що Ириней Верес — це його, Тарнавського, літературний псевдонім. Лариса Кукрицька і Любарт Ліщинський читали низку віршів Тарнавського, який видав дев'ять збірок поезій. Коли стиль першої був ліричний, стиль останнього був драматичний, знаменито гармонізувала їх мистецька рецитація. Анна Климашевська відіграла на фортепіяні „Варіяції" Л. Бетовена, викликуючи подив для її музичної пам'яті, для досконалої техніки й інтерпретації творів. Вів програму член Управи Інституту д-р Тарас Шеґедин. Присутні отримали дбайливо зредаговану чотиристорінкову програмку з наведенням також найважливіших дат життєпису і багатої поетичної творчости Остапа Тарнавського. Між присутніми була вдова поета Марта Тарнавська.

На тому прегарному вечорі була таки деяка прогалина: не було сказано нічого про його громадську діяльність і про Остапа Тарнавського як людину. Небагато вже залишилося в живих тих, які знайомі були з Остапом Тарнавським у Львові за панування Польщі між двома світовими війнами. Польська державна політика національної асиміляції була безмежно глупа, згори засуджена на невдачу, але західньоукраїнська тодішня громада виявила подиву гідний конструктивізм. Літературний і журналістичний світ мали спільну організацію — Товариство Письменників і Журналістів (ТОПІЖ). Першим головою ТОПІЖ був Богдан Лепкий, останнім — Роман Купчинський. ТОПІЖ влаштовував літературні вечори, давав нагороди, на які складалися українські фінансові й кооперативні установи, постійними членами жюрі були Михайло Рудницький, наче протектор молодих талантів (помер як професор літератури в університеті ім. Івана Франка, але раніше мусів „каятися" із сцени Міського Театру за свою книжку „Від Мирного до Хвильового", разом з Іваном Крип'якевичем, який мусів „каятися" за свою ілюстровану „Історію України").

Це був час, коли перші кроки ставили такі письменники і поети як Святослав Гординський, Богдан Кравців, Анатоль Курдидик, Остап Тарнавський, Михайло Островерха й інші. Панувала тоді культурна атмосфера, яку разом із письменниками і журналістами творили із своїми організаціями молоді музики (СУПРОМ — Союз Українських Професійних Музик та АНУМ — Асоціяція Незалежних Українських Малярів).

Польська державна політика була препогана, преглупа, але під кінець 1939 року було таки 139 назв українських газет і періодиків, включно з репрезентаційним щоденником „Діло", який кожного місяця видавав одну повість — в нагороду постійним передплатникам. Постав тоді пресовий концерн Івана Тиктора із щоденником „Новий Час", Дмитро Паліїв і Микола Шлемкевич редагували щоденник „Українські Вісті". Найбільшою пошаною користувалося Наукове Т-во ім. Шевченка, що його головою був колись Михайло Грушевський, а останнім головою був проф. Іван Раковський.

Українські письменники і артисти-малярі не відзначаються великим об'єктивізмом і скромністю. Мені відомі дві особи, які становили вийняток: Едвард Козак ніколи не сказав одного критичного слова про іншого артиста-маляра і Остап Тарнавський не сказав одного поганого слова про якогось іншого поета. Він скромний, був громадський, м.і. був активний у Злученому Українському Американському Допомоговому Комітеті (ЗУАДК), мав особливе почуття гумору. Кажуть, кожну людину можна заступити. Неправда, Остапа Тарнавського не можна заступити. Можна вибрати іншого голову організації українських письменників „Слово", але це, без образи, не буде Остап Тарнавський.

Від голови Українського Інституту Америки ми довідалися, що Інститут підхопив ініціятиву Ольги Кузьмович і плянує влаштувати один вечір, присвячений пам'яті і творчості Романа Купчинського.

Ігор Когутюк

„ЧОГО ВИ СЮДИ ПРИЇХАЛИ?"

Коли час від часу чую чи зустрічаю в часописах це питання-докір, висловлений на адресу українців, що прибули нещодавно до З'єднаних Стейтів Америки, мені чомусь мимоволі пригадується холодна, промерзла київська осінь. Сніг з дощем завівають через здертий дах трамвайної зупинки, а ми вже майже годину чекаємо на злощасний трамвай. Вони тепер рідко їздять по містах України — не вистачає запасних частин. Щоб хоч трішки зігрітися, люди збилися до гурту, кленучи у розмові злідчаю погоду, трамвай і політиків. Вживали, щоправда, переважно той своєрідний київський суржик, в якому чи не кожне слово є потворним гібридом української та російської мов. Але ось нарешті підійшов довгожданий вагон і тому хлопчині, з яким я тільки хвилину назад розділив останню цигарку, пощастило на якусь мить раніше заскочити туди, де хоч і тісно, але тепло і дощ не тече за комір. І він, мій недавній співрозмовник, кричить зверху мені і тим, що поруч мене висять у дверях: „Куди прьош?" Що на українську мову перекладається як „Чого ви сюди приїхали?"

Коли чую ці слова, мені стає невимовно боляче. Невже ми, українці, всюди такі?

І все таки, чому залишають свою незалежну державу і виїжджають в світ за очі до Росії, до Польщі та до інших країн Европи, часто до Канади та ЗСА, тисячі та тисячі українців? Найпростіше було би звинуватити тих людей у відсутності патріотизму та бажанні легкого хліба. Але такі, як правило, залишаються вдома, стаючи під червоні знамена і вимагають від Уряду дешевої ковбаси.

Виїжджають, здебільшого, працьовиті та ініціятивні. І часто навіть не так з причини матеріяльних нестатків, як з втрати надії на можливість прикладання своїх сил у себе вдома. Від'їжджають висококваліфіковані робітники та інженери, не повіривши в даремні обіцянки відродження державно-керованої промисловости, яка занепадає в усьому світі. Від'їжджають селяни, не маючи терпіння чекати на приватизацію колгоспної землі ще 99 років. Від'їжджають вчені, припинивши свої дослідження через нестачу сучасного обладнання та наукової літератури. Від'їжджають ентузіястичні підприємці, не витримавши тягару непомірних податків, державного та кримінального ракетерства.

Але я вірю, що раніше чи пізніше до широкого загалу дійде усвідомлення, що порятунок держави від злиднів і занепаду неможливий при сповідуванні комуністичного принципу: „Відібрати в тих, хто має, і роздати бідним". Що побудова нової економіки України (а не відбудова, як це говориться тепер) можлива тільки при захисті і допомозі тим, хто сам може нагодувати голодних і одягнути обідраних. І я вірю в те, що раніше чи пізніше переважна частина громадян України, які шукають тепер свого щастя за кордоном, повернеться додому. Повернеться, привізши цінний досвід і хоч невеличкий, але капітал, з якого започаткуються десятки і сотні підприємств малого підприємництва. Як то було в Польщі, Мадярщині та інших країнах, які вже зробили на ділі, а не на словах, свій перший крок до ринкової економіки. Яке національне обличчя, яке відчуття до всього українського матиме це підприємництво, ця економіка в майбутньому в значній мірі залежить від сьогоднішньої постави діяспори до новоприбулих. Від цього залежить також, чи пов'яже свою долю з українською спільнотою та частина, яка має намір залишитися в ЗСА на постійно. Чи відвідуватимуть їхні діти та внуки українські школи, чи ходитимуть молитися до українських церков, як довго ще існуватимуть самі ці школи та храми також визначається сьогоднішнім ставленням старшої іміґрації до нової хвилі.

Справедливості ради слід сказати, що не завжди люди, які приїжджають в останній час, є такими, якими їх хотіли би бачити тут. Часами вони привозять на собі відбиток довголітнього пригнічення та пристосування до системи загальної брехні і злодійства. Ким вони стануть тут, полишені самі на себе? І яку опінію створять про всіх нас, українців? І чи не заслуговують, щоб прийти до них з духовою опікою, навіть ті, в кого прагнення до єднання з Богом вперто і часто небезуспішно витравлювалось комуністичним режимом протягом всього життя.

Сподіваюсь, що в наступних публікаціях будуть більш детально висвітлені проблеми, які турбують нову хвилю іміґрації та шляхи конкретної допомоги їй. Зауважу лиш, що переважна більшість людей із заходу та сходу України приїжджають сюди не за щедрими дарованими пожертвами. Але чи не мають вони права розраховувати на моральну підтримку, на дружнє слово поради та настанови від тих, хто відносить себе до української діяспори в ЗСА. Адже по великому рахунку, це є також поміч українцям, вклад в нашу спільну українську справу, допомога нашій Україні.

Д-р Яромир Оришкевич

ВІЙСЬКОВА МІСІЯ ЗСА В УКРАЇНУ

I

Коли 13–24-го вересня 1993 року, після 72-ох років відсутности, військові збройні сили ЗСА знову з'явилися в Україні, вони прийшли сюди як запрошені гості, за дорученням Національної ґвардії Каліфорнії, яка прийняла і включила Україну у Міжнародну програму вишкільної допомоги (ІТАР). Цю місію треба вважати подією історичної ваги, бо це була перша місія до колишньої комуністичної країни, унезалежненої від Москви, що відбулася завдяки старанню амбасадора Романа Попадюка.

Наша група ґвардійців складалася з 45 осіб, які тимчасово припинили свою професійну практику тут, в Америці, щоб поїхати в Україну для дієвої цілеспрямованої допомоги дітям, покривдженим чорнобильською катастрофою. Ця допомога, досить багатогранна, включала опіку загальнолікарську та дентистичну і оптичну. У нашу місійну групу ми старались залучити якнайбільше військових фахівців, які володіли українською мовою; поміж ними були: полковник Аскольд Мосійчук (педіятричний онколог), підполковник Яромир Оришкевич (дентист), підполковник Мирослав Маланяк (перекладач), підполковник Леонід Кондратюк (історик), майор Іня Євич (дерматолог), майор Тарас Мигович (перекладач), капітан Роман Ґоляш (ляборант), сержант Юліян Винницький (перекладач).

Летунська база Ендрюс була нашим збірним пунктом, з якого 11-го вересня 1993 року почалась наша подорож в Україну. В дійсності ця місія почалася 22-го січня 1992 року, коли я поставив запит про допомогу жертвам Чорнобиля секретареві оборони Дикові Чейні в клюбі офіцерів у Форт Меєрс. Від того часу амбасадор Попадюк пропаґував цю місію в Києві. А 31-го липня 1993 року 11 ґвардійців поїхали до Києва розвідати і скоординувати українські потреби і можливості війська ЗСА. Наша делеґація мала приємність зустріти д-ра Миколу Жулинського, віцепрем'єр-міністра з питань гуманітарної політики, який розкрив перед нами медичні потреби України і ми обговорили різні деталі нашої місії (в дальшій кореспонденції д-р Жулинський висловив підтримку всіх аспектів нашої місії). Після цієї зустрічі ми зустрілись з генерал-майором Георґієм Циганком, головою Української Військової Медслужби. Він згодився допомогти нам у справі з дитячим щепленням.

До наших послуг був літак типу С-141 Національної ґвардії Місісіпі. Перед самим відлетом, абсолютно випадково, ми мали нагоду зустрітись з президентом Биллом Клінтоном. З Америки ми везли з собою запаси різних медичних препаратів, що їх закупили для нашої місії підприємства і організації. Крім цього ми подбали про те, щоб привезти з собою достатню кількість патентованих американських вакцин, передусім вакцин проти кору, свинки (паротит), рубелли (червоної висипки), стовбняка (тетанус), поліомиеліта і поліоенцефаліта. Нашим завданням було якнайширше використати ці вакцини і таким чином сприяти полагодженню інших існуючих пекучих потреб. Наприклад, ми везли з собою монітори серця, які передав один із шпиталів у Ню Джерзі. Завдяки випадковій зустрічі з Танею Демчук і контактові з Борисом Ґулаєм відбулася угода, яка у цьому випадку мала конкретне спрямування для шпиталя в Запоріжжі. На підставі укладеного договору, монітори серця було доставлено до Запоріжжя через дитячого лікаря-невролога д-р Марґарету Щетиніну.

Особливо пам'ятною подією був для нас дві і півгодинний перелет з Франкфурту до Києва, коли наш літак пересік Карпати і летів над просторими ланами України. Коли ми приблизились до летовища Бориспіль біля Києва, під нами вже блистів Дніпро, а при приземленні нашу увагу привернула чудова панорама золотого поля соняшників.

Наших ґвардійців, разом з подихом холодного повітря, зустріли теплі потиски рук старшин Української Медичної Служби та наших власних членів місії, які прибули сюди раніше. Після традиційної групової фотографії на тлі нашого літака, ми, в опалених автобусах, вирушили у напрямку на північний захід від Києва, для нашого розквартирування до військової санаторії в містечку Ірпінь.

Переїзд автобусом від летовища до нашої резиденції в містечку Ірпінь був сповнений новими враженнями. По дорозі нам кидались в очі численні новобудівлі, закінчені і незакінчені, ніби через брак засобів та будівельних матеріялів. Нарешті ми досягли правобережної дільниці Києва із чарующим поглядом на дзвіницю тисячолітньої Печерської Лаври. На жаль, цю чудову панораму затьмарювала величезна статуя жінки з мечем — „матері братніх народів" (до речі, японці запропонували величезні гроші лише за титан, з якого зроблено статую). Автобус далі об'їжджав Київ місцевим довкільним (кільцевим) шосе. Тому ми, на жаль, не мали змоги подивитися на деякі інші відомі пам'ятки міста, але ці прогалини ми надолужили пізніше.

І ще одна цікава подробиця. Під час переїзду наш автобус часто зупиняли на дорожніх контрольних пунктах, що були озброєні навіть кулеметами — це для боротьби із тут дуже поширеним пачкарством, тобто контрабандою. Ось так ми нарешті доїхали, під проводом охорони, до нашої резиденції біля містечка Ірпінь. Відтоді саме й розпочалася праця нашої допомогової місії.

Автор — дентист, проживає біля Вашінґтону, є підполковником Національної ґвардії ЗСА.

(Продовження буде)

Річні наради управи СФУЖО

Річні наради управи СВУЖО відбулися, як звичайно, в останній тиждень жовтня, 28–29–30-го жовтня ц.р., в приміщеннях церкви св. Миколая в Торонто.

Традиційно в п'ятницю відбуваються наради Фінансової комісії. Але вже по полудні працювала Статутова комісія під головуванням Христі Навроцької і Комісія преси і мідії, головою якої є Віра Бучинська.

О год. 6-й фінансова секретарка Володимира Лучків відкрила наради, попросила до Президії голову СФУЖО і почесних членок СФУЖО Наради почалися молитвою, після чого голова СФУЖО Оксана Соколик привітала присутніх і почалися ділові наради.

Крім звітів і плянів, новинкою була нова різдвяна карточка Мирона Левицького, якою СФУЖО плянує придбати хоч частину фондів на працю зовнішніх зв'язків, та нова афіша Віталія Литвина з гаслом „Здорова родина—здорове суспільство". Першу різдвяну карточку і першу афішу передала В.Лучків голові СФУЖО.

Після нарад Руслана Вжесневська і Марта Хичій показали відео зі своєї праці в сиротинцях в Україні. Вони проводять акцією „Діти – дітям". Зворушливий фільм показав широку працю невеликої групи ентузіястів. Екзекутива СФУЖО подарувала на їх працю 1,000 дол.

В суботу відбулися наради Управи. На вечорі був гостем парох церкви св. Миколая О.Віктор Головач. По вечері відбувся відкритий для громади Торонто панель „Рік української родини". Ви-ступали Ольга Корчагін, ди-ректорка Інституту Катехиток Серця Ісусового в Бразилії, гостя на нарадах, Таня Дичок–Чолій від Суспільної Служби в Торонто, та делеґатка УОП Катерина Сіроцька з Варшави. Модератор д-р Наталя Пазуняк. Відмінний підхід до теми зробив панель дуже цікавим. Гарна мова О.Корчагін, яка є третім по-колінням в Бразилії, повний їнтузіязму виступ Т.Чолій та оптимізм майбутнього К. Сіроцької, родина якої була жертвою акції „Вісла", дали доказ, що діяспора має перед собою майбутнє. К.Сіроцька ще мала чудові малюнки „родинних дерев", які виконали діти наших шкіл в Польщі. Після панелю делґатки і гості мали нагоду порозмовляти собі при каві.

У неділю, після Літургії, на якій о. Д. Паньків привітав делегаток, звітували пред-ставниці поодинокких орга-нізацій. Цього року перший раз, для експеременту, чита-ли звіти організацій, які не могли прислати делеґаток, щоб відчувалася їхня присутність на нарадах. Спроба була вдалою. Отже, на 22 складові організації було присутніх дев'ять, а п'ять прислали свої звіти. Присутні були з Канади, ЗСА, Польщі, Швайцарії та Англії.

Цікавими було звіти і пляни референток: Оля Ставнича, референтка зовнішніх зв'язків, звітувала про участь у конференції у Відні, О.Соколик говорила про конференцію у Монтреалі, Марта Бабич-Трофименко про участь у конференції у Каїрі. Ірина Руснак, референтка народного мистецтва, між іншим, приготовляє брошурку з адресами музеїв діяспори. Інформації про працю Суспільної Служби подала гість і голова Суспільної Служби – Оля Даниляк. Про квартальник СФУЖО „Українка в світі", говорила редакторка Ярослава Зорич, про англомовну „Українку в світі" – редакторка Ганна Мазуренко.

На полуденку був гостем Владика Ізидор Борецький. У своєму слові дав признання про працю та побажав СФУЖО дальших успіхів у важливій громадській праці.

Наради скінчилися в неділю по полудні, винесли рішення, з нарад також пішов гострий лист до телевізійної мережі Сі-Бі-Ес, яка передала протиукраїнську програму в рамках „60 хвилин".

Зустріч та виміна думок зблизила учасниць нарад і делеґатки роз'їхалися з плянами та охотою до дальшої праці.

Наступні річні наради Уприави СФУЖО відбудуться 27–28–29-го жовтня 1995 року.

СФУЖО

„Веселі галичани" в Ютиці

У п'ятницю, 2-го грудня ц. р., в Ютиці, Н. Й., відбувся виступ „Веселих галичан" під проводом Мирослава Бабчука в заповненій залі української католицької авдиторії. Погода на цей день була пречудово гарна та на виступ приїхали люди не тільки з Ютики, але й з Рому, Геркімеру, Річфилд Спрінґс і інших довколишніх поселень. Публіка була екуменічна, бо тут живуть католики та православні на чолі зі своїми свищениками гармонійним життям, бо всі усвідомлюють собі, що вони діти одного українського народу. Прибули навіть американці, які не знали української мови, бо цей концерт був широко розголошений в американській пресі, священики заповідали його у своїх церквах, Катерина Ґотман оголошувала концерт на своїй українській недільній радіопрограмі, та розклад і новинка появилась у „Свободі".

Молоді люди, „Веселі галичани", а декуди їх називають „Молоді галичани", що складаються із 12-ти осіб, приїхали до Ютики після успішного канадського турне. Більшість з них — це уродженці Тернопільщини, мальовничого Опілля, де живе велика любов до української пісні, традицій, звичаїв та щирого українського гумору. Одначе не всі вони тернопільці, бо деякі походять із Волині, Поділля, Гуцульщини та Наддніпрянщини. Електронічної музики вони не вживають. У них мелянхолійно плачуть скрипки, дрібочуть цимбали, заливається солов'їними трелями сопілка та дводенцівка, весело грає гуцульське ребро і бугай, кукає зозуля, гупає бубон і гуде контрабас.

У їхню програму ввійшли інструментальна музика, побутові і жартівливі пісні, сольоспіви, дуети, а вони переплітаються із народними й гумористичними танцями мішаної пари та жарти Богдана Кирюка, який також жартівливо заповідав точки програми і навіть у найбільш байдужого глядача розбуджував сміх. Присутні сердечно забавились і посміялись. Всі точки публіка нагороджувала рясними оплесками, бо знову мала нагоду насолоджуватись українською музикою, побутовими і жартівливими піснями, добрими жартами та хоч на хвилину забути про повсякденні клопоти й турботи.

Україна...

(Закінчення зі стор. 1)

чатки спільної праці були важкими, але тепер вже все наладналось і ми працюємо дружньо.

Угода досягнута в січні Україною, ЗСА та Москвою дозволила на розмонтування 176 ракет далекого засягу, ще до того поки Україна формально схвалила свою участь у договорі про нерозповсюджування ядерної зброї. Досі Україна свої зобов'язання виконує вчасніше, як призначено.

У половині листопада Верховна Рада України схвалила приєднання України до Угоди про нерозповсюдження ядерної зброї, а в грудні на вершинній Нараді про безпеку та співробітництво в Европі, що відбулася в Будапешті, столиці Мадярщини, Україна офіційно стала без'ядерною країною.

Появилася...

(Закінчення зі стор. 1)

— Як почали ви працю над таким широким завданням?

— Осінню 1987 року я представила Раді директорів УСІ проєкт довідника, його одобрено і, беручи як підставу довідник авторства св. п. інж. А. Мілянича, розпочала працю. Це не було легко, бо треба було широкої переписки, дослівно із цілим світом, щоб знайти відповідних авторів, які могли б подати інформації про українців у даній країні та ще це відповідно оформити. У висліді я знайшла 28 ентузіястичних авторів та інформаторів, які всі поставилися до проєкту довідника незвичайно прихильно. Але все ж треба було переписуватися, чекати на статті чи дані і перекладати їх на англійську мову. Все це повільний процес і тому не дивно, що аж тепер він завершився.

— Ви напевно мали при тому багато цікавої переписки та знайомств?

— Про це могла б неодне розповісти, зокрема із таких екзотичних країн як Кенія, Нова Зеляндія, Філіппіни чи Туніс. Але, вірте, я переконалася, що де б не жили українці, вони таки почуваються українцями, хоча всюди мають ці самі три проблеми, а це мішані подружжя, заник розговірної української мови і брак церков у нашому обряді. Але вони таки шукають за українством і є позитивним елементом у країні, де проживають. Найбільше об'єднуючим елементом для них є завжди Церква, а тоді щойно ідуть організації та школи. А це мої контакти радше вже персональні, а важливе було дістати потрібні інформації для короткого джерельного посібника.

— Переглядаючи цей посібник знаємо, що вам це вдалося. Тепер тільки, щоб його поширити до якнайбільше бібліотек шкільних та публічних і серед усіх тих чужинців, що шукають коротких, але актуальних, інформацій про Україну та українців.

— Так це була й ціль цієї праці. Тепер можна вже його замовляти або в НТШ або у Видавництві Торонтонського університету, де він був друкований. Писати треба на ці дві адреси або просто телефонувати Shevchenko Scientific Society, 63 Fourth Ave., New York, N. Y. 10003, tel. : (212) 254-5130, — University of Toronto Press, 5201 Dufferin St., North York, Ont. M3H 5T8 Canada, tel.: (416) 667-7791. Ціна довідника: 35 дол. в м'якій оправі, 75 дол. у твердій.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ

В П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ відходу у вічність нашого найдорожчого МУЖА, ВІТЧИМА І БРАТА

св.п.
д-ра
МИКОЛИ БАРУСЕВИЧА

будуть відслужені

СЛУЖБИ БОЖІ

за спокій його душі.
в церквах :
в Україні;
в Римі;
Кергонксоні, Н.Й.; і в
Норт Порті, Фла.

В світлу пам'ять покійного Миколи складаємо 100 дол. на виховання священиків.

Дружина — СОФІЯ БАРУСЕВИЧ з родиною.

Оцею дорогою складаю найсердечнішу подяку наступним родинам, що протягом довго-тривалої хвороби моєї покійної дружини ЯРОСЛАВИ своїми частими відвідинами зміцнювали її духовний стан і обильними квітами вносили радість в пригноблену душу:

д-р Марта Мазурик з дітьми Лідочкою і Петрусем, Марія й Оксана Окопні, Марта Косарчин з Таїсою, Нора Мейсон, Микола Кульчицький, Ольга Келлі, Елеонор Пірсон, Татарко Таня, Ірина Волосенко і Анна Свансон.

ВОЛОДИМИР ОРЕНЧУК — чоловік

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ нашого БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.
проф. д-ра
МИКОЛИ БАРАБОЛЯКА

який відійшов у вічність 4-го листопада 1994 р.

ПОДЯКА

З пошаною висловлюємо глибоку вдячність нашій рідні, приятелям і знайомим за вислови співчуття та за участь у похоронних відправах.

Наша сердечна подяка:

Преосвященному Владиці Кир Іннокентієві, о. Крил. І. Кротцеві, о. М. Косарчинові, о.І. Грицькові, як рівнож о. дияконові М. Городиському за відправи, котрі вшанували останню дорогу покійного.

Ми вдячні проф. д-р М. Семчишинові й І. Яремкові за щиросердечні та прощальні слова після Панахиди.

Сердечно дякуємо за молитви, квіти, пожертви на Служби Божі та на добродійні цілі.

В ПАМ'ЯТЬ бл. п. МИКОЛИ БАРАБОЛЯКА зложили:

115.00 дол. на Служби Божі.

НА КВІТИ:

В. і Н. Бандери, А. Бараболяк, Д. і Е. Бараболяки, М. і Х. Бараболяки.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ зложено: $1,000.00 на Львівську Клініку ім. митр. А. Шептицького:

$100.00 — Ю. Руденський, М. і М. Ломаги, Д. і Х. Бойки;
$ 75.00 — Wrigley Corporate Development;
$ 50.00 — А. і Д. Заячівські, д-р Я. і Я. Панчуки, О. і В. Хруніівські;
$475.00 — додаткові пожертви.

НА НАРОДНУ ЛІЧНИЦЮ: $25,00

НА КАТЕДРУ св. о. МИКОЛАЯ

$100.00 — О. Бараболяк, Р. і Н. Бараболяки.

НА СОБОР свв. ВОЛОДИМИРА І ОЛЬГИ

$100.00 — Р. і Н. Бараболяки.

Нехай Всевишній Господь винагородить вас багатьма ласками, і покійного прийме до Царства небесного.

З глибокою пошаною:
донька — ХРИСТИНА БОЙКО з мужем ДЕНИСОМ
внуки — АНДРІЙ
— ОЛЕСЬ і
— ЛІДА
сини — ОЛЕСЬ та
— РОМАН з дружиною НАДІЄЮ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.
о.диякона
БОГДАНА ЙОСАФАТА ТАРНАВСЬКОГО

члена Головної Екзекутиви Фонду Катедр Українознавства (ФКУ) і довголітнього екзекутивного директора ФКУ, відданого трудівника у встановленні й розбудові українського наукового осередку в Гарварді, незабутнього приятеля великої української гарвардської сім'ї, духовний опікун Фонду Катедр Українознавства о. декан Петро Огірко відправить

ЗАУПОКІЙНУ СВЯТУ ЛІТУРГІЮ

в суботу 17-го грудня 1994 р. о год. 9-ій ранку, в УКЦеркві Покрови Пресвятої Богородиці, в Озон Парку, Н. Й.

Просимо про молитви за вічний спокій і радість душі Покійного.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Дирекція Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ).

Головна Екзекутива Фонду Катедр Українознавства (ФКУ).

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що 20-го липня 1994 р. по довгій недузі відійшла у вічність наша найдорожча ДОЧКА, ДРУЖИНА, МАМА І СЕСТРА

бл. п.
ОДАРКА ЛІДІЯ СТРІНҐ з дому ГОРОДИСЬКА

ПОХОРОННІ відправи відбулися 25-го липня 1994 р. в Ґалівуд, Фла.

Про молитви за спокій душі покійної просять:

мама — ОСИПА ГОРОДИСЬКА
чоловік — ДЖІМ з дітьми
брат — ОРЕСТ ГОРОДИСЬКИЙ з родиною
ближча та дальша родина в ЗСА й Україні.

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що у четвер 8-го грудня 1994 р на 84-му році життя відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

СВ. П.
ЄВГЕН ВЛАСЕВИЧ

ПАРАСТАС — неділя 11-го грудня о го. 7:30 веч у похоронному заведенні Werson Funeral Home, 635 Wood Ave., Linden, NJ.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок 12-го грудня 1994 р. о год. 10:00 ранку в українській католицькій церкві св. Володимира в Елизабет, Н.Дж., а опісля на цвинтар St. Gertrude Cemetery, COLONIA, N.J.

Залишені в смутку:
дружина — СОФІЯ
донька — ЛЮБА КОНРАД з чоловіком МИХАЙЛОМ
внуки — МІШЕЛ і
— МИХАЙЛО

З глибоким смутком і жалем повідомляємо рідних, знайомих і приятелів, що після довгої недуги упокоївся в Бозі 10-го грудня 1994 року наш МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ І ВУЙКО

бл. п.
МИХАЙЛО ПЕТРИШИН

ПОХОРОННІ відправи відбудуться в середу 14-го грудня, о год. 9-ій ранку з похоронного заведення Насевича 109 E. Tabor Rd., Phila. PA.

Тлінні останки покійного будуть поховані на цвинтарі св. Марії у Fox Chase, PA.

Залишені в смутку:
дружина — ЮЛІЯ
дочка — ТАМАРА з мужем ЗЕНКОМ
син — РОМАН з дружиною ВІКТОРІЄЮ
внуки — ЛЯРИСА і
— МИКОЛА
родина в Україні.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Св.п. С.П.Марфей

Щораз частіше відлітають у засвіти наші знайомі й незнайомі, друзі, рідні... Недавно несподівано відлетів у вирій мій близький шкільний товариш Петро Марфей, якого доля занесла, як і багатьох інших, до Америки, де він провів більшу частину свого життя, здобув визнання в науковому світі, працював професором біохемії в університеті в Олбані, Н.Й., там і відійшов з життя. Цією короткою згадкою хочу вшанувати його пам'ять від імені багатьох його друзів, знайомих і рідних.

Святополк Петро Марфей народився в селі Кобаки біля Кутів, над річкою Черемошем, на Гуцульщині 1-го червня 1925 року. Батько його звався Михайло, а мати Анна Осічна. Після закінчення місцевої народної школи він учився, починаючи від 1937 року, в 1-й Академічній гімназії (Головній) у Львові, та закінчив її успішно матурою у травні 1943 року. Учився він дуже добре, постійно був один з першунів, бо до природніх здібностей долучалася ще й незвичайна пильність і посидючисть. Знав я його з тих часів дуже добре, бо ми не тільки часто сиділи в одній клясі, навіть в одній лавці, а до того ще й мешкали в тій самій кімнаті в бурсі „Рідної школи" ім. кардинала Сембратовича при вул. Зофії Хшановської (тепер о. Миколи Вербицького) ч.9, у Львові. В бурсі він брав участь у змаганнях шахістів та різних спортах, таких як копаний м'яч, відбиванка, пінг-понг, і т.п. Ми ,його товариші, часом „натягали" його за його гуцульське походження, а особливо за вимову м'якого „ль" замість „л", але він все флегматично відбивався.

Св.п. С.П.Марфей

Після закінчення гімназії, вже під час німецької окупації, коли школа містилася тимчасово в колишній польській народній школі на площі св. Зофії (тепер пл. Івана Франка), Петро плянував студіювати медицину на Львівському університеті, але вир Другої світової війни потягнув його в лави 1-ої дивізії „Галичина" Української Національної Армії, яка боролася проти московсько-більшовицького окупанта України та ставила собі метою стати зав'язком Збройних Сил незалежної Української Держави. У Дивізії він перейшов медичний вишкіл та став санітарем, при чому дістав великий досвід медичного обслуговування в надзвичайно важких фронтових умовинах.

Опинившись після війни в Німеччині, Петро не гає часу, а продовжує студії свого улюбленого предмету, біохемії. Пригадую, що ще в другій клясі гімназії у Львові, коли ми відвідували з клясою Львівську Політехніку, в тому числі й хемічну лябораторію, він вже тоді твердо вирішив, що буде студіювати хемію. В 1947 році він виїзджає до Америки, де скоро закінчує студії на Вейському університеті в Дітройті та одержує ступінь бакалявра наук в 1949 році, маґістра наук в 1952 році, і доктора філософії в 1956 році. Післядокторське стажування він проходив на Рокефеллерському університеті в Нью Йорку в роках 1956-59. Після того працював співробітником- дослідником, а тоді директором біохемічної лабораторії ім.Вокера при Масачусетському шпиталі очних і внутрішніх хворіб у Бостоні (1959-67 рр.). Згодом став професором - доцентом біохемії Державного університету стейту Нью Йорк в Олбані від 1967 до свого відходу на пенсію в 1992 році.

Викладав він біохемію харчування і його лекції користувалися великою популярністю; на них регулярно бувало присутніх до 500 студентів. Петро , між іншим, дослідив, що хліб тратить багато із своєї поживної вартості, коли його випікати на тостері. Реаґент Марфея значно полекшує викриття оптичних ізомерів амінокислот. Результати дослідів Петра були опубліковані у спеціалізованих біохемічних наукових журналах.

Петро був членом Американського хемічного товариства, Американського товариства біохеміків, Американського товариства розвитку науки, Королівського данського біохемічного товариства, товариства Сіґма Хі, стипендіатом Американської Національної фундації науки, Бостонської медичної фундації і інших. Від своєї другої дружини Анни Крістенсен, данки з походження, мав двоє дітей: Йогана і Кристину. Залишилася також внучка Бриттані. Колишня його дружина має намір повернути його прах на Україну, в рідне село Кобаки, де спочивають його родичі, на ту Україну, про яку він ніколи не забував і про яку мріяв та самостійності якої він все ж дочекався.

В імені усіх Твоїх колишніх товаришів, приятелів, друзів, знайомих і побратимів по зброї - прощаю Тебе, Дорогий Друже Петре, у Твоїй мандрівці у вічність. Нехай Тобі земля буде пером!

Володимир Микула

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У закінченні статті Миколи Руденка „По лезу ножа" („Свобода", ч. 234 з 9-го грудня ц. р.) останні шість рядків на стор. 3-ій треба переставити на початок тієї ж колонки. — Ред.

Банк „Певність" у Чикаґо здобуває Філядельфію

Вже від деякого часу появлялись у нашій пресі певні дописи про невідрадний стан української щадниці у Філядельфії, якій загрожувала ліквідація та передача у чужі руки. Щоб не допустити до цього, дирекція банку „Певність" у Чикаґо у співпраці з громадою у Філядельфії рішила перебрати цю установу під свій заряд, створюючи в цей спосіб свою нову філію під назвою централі „Певність".

Цей крок викупу і порятунку громади філядельфійці з вдячности виказали своєю великою участю в офіційному відкритті цієї філії, як також посвяченні свого нового власного будинку, що відбулось 19-го листопада цього року. Біля 250 осіб зібралось цієї гарної соняшної суботи в новому будинку філії, де були учасниками її посвячення священослужителями наших обох Церков та офіційного її відкриття.

У пополудневих годинах в УОКЦентрі відбулося з цієї нагоди прийняття, в якому взяло участь понад 350 осіб. У своїх виступах представники української громади Філядельфії підкреслювали вдячність дирекції банку „Певність" в Чикаґо,а зокрема його президентові д-рові Юліянові Кулясові, що не допустили до ліквідації української щадниці,яка віддавала свої фінансові послуги їхній громаді понад 75 років.

З приводу відкриття та посвячення цієї філії, дирекція банку „Певність" пожертвувала на громадські цілі філядельфійської громади суму 4,500 дол., як також уфундувала поїздку одного автобуса, яким молодь Філядельфії виїхала на зустріч Президента України Леоніда Кучми до Вашінґтону.

В повній надії, що нова фінансова одиниця буде успішно розвиватись, не забуваючи при тому про потреби рідної громади, присутні розходились домів у піднесеному настрої, несучи в руках гарні парасолі, подаровані банком, які тепер придаються в час осінньої дощової погоди.

Чикаґська громада з приводу відкриття ще одної філії, хоча далеко від нас, складає дирекції банку „Певність", а зокрема президентові Ю. Кулясові, щирі ґратуляції та бажає дальшого росту цієї фінансової одиниці на користь цілої української громади.

Л. І. Б.

В Чикаґо відзначили листопадові роковини

В неділю, 6-го листопада, українська громада міста Чикаґо відзначила 76-ті роковини пропам'ятних днів Листопадового Зриву.

Відзначаючи ті роковини в минулому, робила це завжди з вірою, що діло, розпочате героями Листопадового Чину, одного дня увінчається завершенням великої мети; сьогодні, як мета стала осягненою і Україна вже втішається своєю державницькою незалежністю, громада тим більше не забуває того великого Чину, що його доконали відважні сини західньої вітки України, коли 1-го листопада 1918 року із завзяттям та відвагою взялися були ставити підвалини державного життя на західніх українських землях.

Саме в цьому дусі, відкриваючи цьогорічні святкування, заступник голови Іллинойського Відділу УККА інж. Лев Боднар назвав пропам'ятний Зрив 1-го листопада у Львові кузнею, який гартував душі наступних поколінь, а події визвольної боротьби того часу — ріллею, в якій посіяне в минулому зерно остаточно дало бажаний плід, знаний як 24-го серпня 1991 року.

Цьогорічні святкування Листопадового Чину відбулися у формі святкового концерту в залі школи св. о. Миколая. Концерт започатковано апелем комбатантських та молодечих організацій. Після його відкриття наступною точкою був виступ Оксани Родак-Луценко, яка гарно виконала на бандурі дві пісні. Відтак юнак Богдан Василик продеклямував вірш „Листопадовий чин 1918 року" Миколи Галичка.

Програму концерту продовжували учні української катедральної школи св. о. Миколая під проводом учительки Слави Проців. Вони виконали ряд пісень, переплітаючи їх сольовими та збірними рецитаціями. Солістами в піснях та рецитаторами були: Іванка Браєн, Діяна Вруська, Ліда Галицька, Оленка Дрозд, Катруся Єжевська, Андрій Лучак-Глубіш, Дам'ян Матусяк, Марко Робертс та Ярослав Хиляк. Як можна було сподіватися, діти внесли в програму молодечий ентузіязм, посиливши ним святковий настрій присутніх.

Святкове слово виголосив відомий громадський діяч д-р Мирослав Харкевич. Він проаналізував історичне тло, на якому розвивалися події Листопадового Чину, відмічаючи незацікавлення, а то й неприхильність тодішнього політичного світу до державницьких аспірацій українського народу. Він також звернув увагу на короткозорість польської політики, бо замість стати до спільного українсько-польського фронту проти большевиків, поляки повели загарбницький наступ на Україну.

Наступною точкою концерту був виступ скрипальки Олени Гірної при фортепіяновому супроводі мґр Наді Савин-Вірхнянської. Скрипалька виконала з чуттям „Пісню" А. Штогаренка та "Чабарашку" С. Людкевича.

Листопадові святкування закінчилися виступом чоловічого хору „Сурма". Під дириґентурою проф. Романа Андрушка та при фортепіяновому супроводі д-ра Катерини Кішки хор дуже гарно зарепрезентувався, виконуючи такі пісніі: „Стрілецьким шляхом" (в'язанка стрілецьких пісень) та „За рідний край" — муз. М. Гайворонського, „Карпатсшкі січовики" — муз. Гр. Китастого, „Засяло сонце золоте" — муз. І. Недільського. Виступ хору присутні сприйняли з великим захопленням, наділяючи його дігсно рясними оплесками.

Відспіванням національного гимну закінчено святкування 76-ої річниці Листопадового Чину.

ЛуК-а

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ЛОЗОВЧУК член УНС Відділу 94-го Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Миш. помер 25-го травня 1994 року на 83-му році життя. Нар. 1910 року в Україні. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Розалію і дочку Олю з родиною. Похорон відбувся на цвинтарі Rezurection, Gardfill, Mt. Clemens, Mi.

Вічна Йому Пам'ять!

Галина Татарська, секр.

ФЕДІР ФЕЩЕНКО член УНС Відд. 114-го Т-ва ім. св. Володимира в Чикаґо, Ілл. помер 24-го травня 1994 року на 78-му році життя. Нар. 1915 року в Україні. Членом УНС став 1965 року. Залишив у смутку сина Володимира, дочок Гелен Василів і Валентину Процюк. Похорон відбувся на цвинтарі Елмвуд в Рівер Етрон, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Бережан, секр.

БАРБАРА ГОМЕНЮК член УНС Відд. 171-го в Джерзі Сіті, Н. Дж. померла 2-го серпня 1994 року на 21-му році життя. Нар. 28-го листопада 1972 року. Залишила у смутку маму Дебору і батька Давида. Похорон відбувся 5-го серпня 1994 року на цвинтарі Sunset Memorial Park, **в Норт Арлінґтон, Н.Дж.**

Вічна Їй Пам'ять!

Ґеновефа Куфта, секр.

СТЕФАН ПАНЧИШИН член УНС Відд. 224-го Т-ва „Просвіта" в Сейлем, Масс. помер 9-го травня 1994 року на 79-му році життя. Нар. 19-го серпня 1914 року в Україні. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку дружину Емілію. Похорон відбувся 13-го травня 1994 року на цвинтарі святого Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Йосиф Б. Ірха, секр.

РЕЙМОНД Л. ГЕКМАН член УНС Відд. 163-го Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па. помер 29-го червня 1944 року на 76-му році життя. Нар. 1918 року в Філядельфії, Па. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку дружину Катерину з дому Курко, та дальшу родину і приятелів. Похорон відбувся 5-го липня, 1994 року на цвинтарі Whitemarsh Mem. Park, Prospectville, PA.

Вічна Йому Пам'ять!

Теодор Дуда, секр.

ІВАН ШЕЗУРЕК член УНС Відд. 179-го Т-ва св. Володимира в Ст. Луїз, Мо. помер 3-го вересня 1994 року на 84-му році життя. Нар. 4-го липня 1910 року в Іст Ст. Луїз, Ілл. Залишив у смутку дружину Едиту (Дікшат), чотири шваґерки Юлію Гофман з мужем Генриком, Анну Форд, Емму з мужем Павлом Полмером і Марту Вопел. Похорон відбувся 6-го вересня 1994 року на цвинтарі Мт. Кармел в Белвилл, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

ЕМІЛЬ Ф. РУПРЕХТ член УНС Відд. 292-го в Дітройті, Миш. помер 8-го травня 1994 року на 89-му році життя. Нар. 28-го серпня 1904 року в Франкенмут, Миш. Членом УНС став 1936 року. Залишив у смутку дочку Шірлі Кранінґ, синів Доналда і Говарда. Похорон відбувся 13-го травня 1994 року на цвинтарі Ґлен Іден Меморіял Парк, Лівонія, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Стелла Федик, секр.